

Sygn. akt II K 486/13

1 Ds.1302/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Gluza**

Protokolant: Agnieszka Chmielowiec

przy udziale prokuratora Tomasza Błaszczyka z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 31 stycznia 2014 r.

sprawy **M. Ż.**

syna W. i Z. z d. L.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że

w dniu 15 września 2013 roku w Ś. na ulicy (...) kierował samochodem osobowym o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości- 0,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu-

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. Ż.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary ograniczenia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od 15.09.2013r. r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. Ż.** środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. opłatach w sprawach karnych, zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W godzinach wieczornych, w dniu 14 września 2013r., oskarżony M. Ż. wraz ze znajomym spożywał alkohol w postaci dużej ilości piwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. Ż., k. 8 – 9, 60.

Następnego dnia około godz. 8.00 M. Ż. udał się wraz z sąsiadem na grzyby w okolice Ś.. Oskarżony prowadził swój samochód m-ki M. o nr. rej. (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. Ż., k. 8 – 9, 60.

Okolo godz. 11.00 M. Ż. i towarzyszący mu mężczyzna udali się w drogę powrotną do domu. Oskarżony prowadząc swój samochód, został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji na ulicy (...) w Ś.. Z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu, oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu elektronicznym urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Badanie wykazało u M. Ż. wynik wynoszący: 0,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - o godz. 11.15, i 0,40 mg/l - o godz. 11.31.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. Ż., k. 8 – 9, 60,

zeznania świadka G. J., k. 25,

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego wraz ze świadectwem wzorcowania, k. 2, 19 – 20.

Oskarżony M. Ż. ma 41 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu żonę i pięcioro dzieci. M. Ż. jest zatrudniony w firmie (...) w K. (...), uzyskując miesięcznie 2.400 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa. Oskarżony w przeszłości leczył się psychiatrycznie z powodu zaburzeń depresyjnych.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. Ż., k. 8 – 9, 60,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 29,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 31.

T. criminis oskarżony nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu, jak też pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

opinia sądowo – psychiatryczna, k. 19 – 20.

Oskarżony M. Ż. w toku całego postępowania przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których opisał okoliczności jego popełnienia.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy oparł się na wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego M. Ż., zeznaniach świadka G. J. oraz wskazanych na wstępie dowodach o charakterze materialnym, co do których prawidłowości nie ma jakichkolwiek zastrzeżeń.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. M. Ż. prowadził bowiem pojazd mechaniczny – samochód osobowy m-ki M. o nr. rej. (...), w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły wyniki badania alkomatem. Ilość alkoholu stwierdzona w organizmie oskarżonego, była na tyle wysoka, że oskarżony prowadząc pojazd wiedział o tym, że znajduje się pod jego wpływem. Powyższe potwierdza również to, że była od niego wyczuwalna woń alkoholu, na co wskazał funkcjonariusz Policji przeprowadzający kontrolę drogową.

Czyn oskarżonego był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego ani bezprawność jego czynu.

Sąd wymierzając oskarżonemu M. Ż. karę ograniczenia wolności baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć.

Sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., stosować ewentualnie środek surowszy. Sąd uznał, że orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary ograniczenia wolności będzie wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary. Do powyższej konstatacji skłoniła sąd dotychczasowa niekaralność oskarżonego jak i okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa, które powodują, że czyn oskarżonego, może podlegać łagodniejszemu traktowaniu. W tym zakresie sąd miał uwadze przede wszystkim to, że oskarżony nie spożywał alkoholu bezpośrednio przed jazdą, lecz poprzedniego dnia. Biorąc powyższe pod uwagę sąd uznał, że karą adekwatną do czynu oskarżonego jest kara 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności na okres dwóch lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Oskarżony nie był dotąd karany sędownie za przestępstwa, wyraził skruchę za popełnione przestępstwo.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o zastosowanie wobec M. Ż. środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Zdaniem sądu stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny. Dokonując powyższej oceny sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że stan nietrzeźwości w jakim znajdował się oskarżony M. Ż. prowadząc pojazd mechaniczny, wyraźnie przekraczał ustawowy próg 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony poruszał się przy tym po drogach publicznych, w tym w Ś., gdzie poza ruchem pojazdów, odbywa się intensywny ruch pieszych. Powyższe okoliczności w powiązaniu z powszechnie znanym zagrożeniem jakie nietrzeźwi kierowcy stwarzają dla innych uczestników ruchu, nie daje podstaw do przyjęcia zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 66 § 1 k.k.

W punkcie III wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze treść przepisu art. 43 § 2 k.k., zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości,

orzeka się zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju oraz treść art. 43 § 1 k.k., zgodnie z którym zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w wymiarze od roku do 10 lat. Ustalając okres stosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na rok, Sąd Rejonowy uwzględnił szereg okoliczności. Kierując się wskazaniem art. 56 k.k., sąd wziął pod uwagę wyartykułowane w art. 53 k.k. dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze, które stosowanie środka karnego ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem sądu środek karny w orzecznym wymiarze pozostaje adekwatny do czynu oskarżonego i odpowiada względom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonego mu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania jego prawa jazdy do dnia 15.09.2013r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał że wskazany środek będzie miał dodatkowy, wychowawczy wpływ na oskarżonego. Określając kwotę świadczenia pieniężnego sąd miał na względzie wysokość zabezpieczenia majątkowego zastosowanego wobec oskarżonego.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, uznając że przemawia za tym wysokość osiągniętych przez niego dochodów oraz ilość osób, które są jego utrzymaniu.

SSR Radosław Gluza